

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„POKOJ, POKOJ,
NIC NEŽ POKOJ.
JE TŘEBA, ABY SE LIDÉ
SMÍŘILI S BOHEM
A MEZI SEBOU.“

(PANNA MARIA, MEDJUGORJE)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2023
18. ROČNÍK

3

Drazí přátelé,

letní čas se pomalu střídá s podzimem. Někdy můžeme mít dojem, že dny a hodiny, které pomíjí, už známe a že se v našem životě neděje nic nového. Sv. Faustyna, která žila v klášteře, kde každý den má podobný program, nás upozorňuje, že to není pravda. Neexistuje stejná minuta nebo hodina. S každou chvílí je spojena jedinečná Boží milost, kterou buď přijímáme, nebo která pomine a přijde další.

V tomto čísle se chceme zamyslet nad časem a spěchem. Spěchejme spolu s Pannou Marií využít dobře čas, který nám Bůh dává, a přijmout milosti, které nám čas od Boha přináší.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Malgorzata Švachová
Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá
P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

OBSAH

Úvodní slovo / Kardinál Grzegorz Ryś:

Čas bez Boha je prázdný 3

P. Jaroslav Brož:

Plnost času vyžaduje naši bdělost 5

Sv. Vincenc Pallotti:

Milosrdenství je nadbytkem lásky 8

Papež Lev XIII. / Modlitba / Encyklika ... 10

K zamyšlení: Stíny 16

Rozhovor: P. Josef Novotný 18

Poslání a spiritualita sv. Faustyny:

První obraz milosrdného Ježíše 22

Korunka / nabídka obrazů BM 25

Budete mými svědky:

Zpovědník, který se omluvil Ježíši,
že odpouští příliš, bude kardinálem 26

Na apoštolských cestách: Pěší pouť
k Božímu milosrdenství 2023 28

Kniha milosrdenství / Lectio divina 35

Odlesky Fatimy 36

Nakladatelství Paulínky 38

Informace 39

Pozvánka na pouť ke svaté Faustyně 40

ČAS BEZ BOHA JE PRÁZDNÝ

Evangelista Marek nám dává nejkratší popis pokoušení Pána Ježíše na poušti. Tím, že je popis krátký, Marek nám předává to, co je opravdu nejdůležitější. Nejdříve sv. Marek říká, že pokoušení na poušti bylo v životě Ježíše nutnou etapou. Je to hned na začátku popisu, který bychom doslova měli číst takto: „Poté okamžitě Duch Svatý vyhodil Ježíše na poušť.“ Slova „Poté okamžitě“ se vztahují k události křtu Ježíše v Jordánu. Při křtu se nebe otevře, Ježíš uslyší Boží hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn“ a poté ho okamžitě Duch Svatý vyhodí na poušť. Můžeme se dohadovat, proč Ježíš poté co uslyšel, že je milovaným synem Otce, ve kterém má Otec zalíbení, má být vyhozen na poušť. Můžete nad tím zapřemýšlet.

Zajímavé je, že s tímto místem je obvykle v Písmu svatém spojen odkaz na knihu Joba, která také začíná sdělením, že Bůh má v člověku zalíbení. A objeví se tam satan, který zpochybňuje Jobovu zbožnost tím, že Job nevěří v Boha zadarmo, ale má bohatství, které pokud by se mu vzalo, určitě by nebyl tak zbožný.

Ježíš je hned na poušti pokoušen, jako kdyby poté, co Bůh řekl, že v něm má zalíbení, satan řekl: „Tak uvidíme, prověříme to.“ Ježíš je tedy jakoby Job, který je vysta-

ven zkoušce. Je Ježíš opravdu tak výjimečný?

Takto přečtené evangelium nám říká: podrob se i ty takové zkoušce. Bůh má v tobě zalíbení. Každý z nás má také poslání od Boha, jsme Bohem vyvolení. Bůh nás miluje a projevem jeho lásky je také úkol a poslání, které nám dává. Plníme tento úkol zadarmo?

Díky tomu, že text evangelia je velmi krátký, jsou spolu spojeny dvě události – pobyt Ježíše na poušti a jeho příchod do Galileje, aby tam hlásal evangelium. Dává nám to jistotu, že to, co Ježíš hlásá v Galileji, zrodilo se v něm během jeho pobytu na poušti. Je to jako s Mojžíšem. Mojžíš byl 40 dnů na hoře v modlitbě před Bohem a z tohoto času se zrodilo desatero. Desatero vyrůstá ze samoty Mojžíše před Bohem. A tady máme Ježíše, který je 40 dnů sám na poušti a poté z tohoto času přináší lidem evangelium. Dobrá zvěst, kterou Ježíš přináší, zní: čas je naplněn, Boží království je blízké. Ježíš toto prožil na poušti. Prožil naplnění času.

Svatý Antonín z Padovy řekl, že čas je naplněn tehdy, když je plný Boha. Čas bez Boha je prázdný. Když se modlíme, máme čas naplněný, čas bez Boha je časem prázdným.

Ježíš prožívá na poušti čas, který je plný Boha, a za této Boží přítomnosti se naplňují všechny Boží přísliby. Slovo Boží se naplňuje, např. z Žalmu 91: „On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách. Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil; po lvu a po zmiji šlapat budeš, pošlapeš lvíče i draka.“ (Ž 91, 11-13) Sv. Marek napíše, že Ježíš žil mezi zvířaty a andělé mu sloužili. A tak když se Ježíš ze své zkušenosti pouště dívá na žalm 91, už neříká, že je to předpověď, ale realita a naplnění toho, o čem Písmo svaté mluvilo už po celá staletí. A že toto všechno se skutečňuje na něm a v jeho životě. Ježíš nežije mezi milými zvířátky, ale bestiiemi.

Poušť není sympatické místo, ale místo strohé a nebezpečné. A najednou Ježíš vidí, že se naplňuje 11. kapitola z knihy proroka Izajáše, který říkal, že když vzejde „proutek z pařezu Jišajova“, „vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lvíče i žirny dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit. Kráva se bude popásat s medvědicí, jejich mláďata budou odpočívát spolu, lev jako dobytce bude žrát slámu. Kojenec si bude hrát nad děrou zmije, bazilišku do doupěte sáhne ručkou odstavené dítě. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře.“ (srov. Iz 11, 1-9) Poušť se mění v ráj. To, co poušť mění v ráj, je Boží přítomnost, která se dotýká celého tvorstva. Je to typické pro sv. Marka. Když Pán Ježíš u sv. Marka posílá své učedníky do světa, mají hlásat evangelium celému tvorstvu. Nejen lidem, ale celému tvorstvu.

Když jsem jednou měl mši svatou mimo kostel, kolem obětního stolu během kázání pobíhal pes. A já jsem přemýšlel, jak má víra může mít vliv na jeho štěstí, život a osud.

Ježíš žije v harmonii se zvířaty. Jako Noe,

který po potopě uzavírá smlouvu s Bohem jménem celého tvorstva.

My ale asi tušíme, že tato harmonie soužití je možná jen tam, kde se Bůh zjevuje v celé své moci. Pokud se člověk podřídí moci Boží, umí žít v harmonii s celým světem. To je to, co svatý otec František říká v encyklice „Laudato Si“. Připomíná tam, jak člověk dokáže neustále ničit tu harmonii mezi sebou a tvorstvem. Dnes však člověk nerad používá pojem „tvorstvo“, ale spíše „natura“, „příroda“ – protože potom může vše kontrolovat, používat, měnit, ale i zneužívat. Jakmile by to bylo tvorstvo, tak by tu byl někdo, kdo to stvořil a potom to člověku svěřil a s tím mu svěřil i zodpovědnost.

Zkušenost času na poušti je zkušeností Božího království. Ale toto Boží kralování se projevuje ve službě. Bůh kraluje tím, že slouží. Pokud nemá někdo tu zkušenost, že Bůh mu slouží, nemá schopnost hlásat Boží království jako dobrou novinu. Co by to bylo za dobrou zvěst, že Bůh je Pánem? Další Pán, zákazy, příkazy, je potřeba se podřídí jeho moci... Kralování Boha tak může někoho připravit o život. Ledaže by tu byla zkušenost, kterou na poušti získal Ježíš, že Bůh neumí jinak kralovat než tak, že slouží.

Jsi Bohem obsloužen na poušti. Prostírá ti na poušti stůl, nakrmí tě. Bude tě chránit, andělé tě budou nosit na rukou. Co Bůh slíbil, to Ježíš zakouší. Proto po zkušenosti pouště Ježíš přichází a říká, že je čas plný Boha.

Jsi schopen se v tom najít? V této logice, že jsi schopen mluvit jen o tom, co jsi zakusil a prožil? Přijal jsem – předávám. Přijal jsem – předávám. Víím, o čem mluvím. Nehlásám teorii, neplácám. Proto je zkušenost pouště nutná. Proto Ježíše Duch Svatý vyvedl na poušť. Hned. Okamžitě. Musí sám prožít to, s čím potom vychází k lidem.

Kardinál Grzegorz Rys ■

Plnost času vyžaduje naši bdělost

Papež František často opakuje zásadu, že „čas je nadřazen prostoru“. To má jistě dalekosáhlé následky. Jedním z nich je, že není tolik rozhodujících, kde právě jsme. Křesťanství nezná nějaké absolutní posvátné místo, bez jehož návštěvy by člověk nemohl dojít spásy. Každé místo je dost vhodné k tomu, abychom na něm dorostli ke svatosti. Je známý příběh z mnišského prostředí o tom, jak dva bratři slyšeli, že někde na světě existuje místo, kde se nebe spojuje se zemí. A protože upřímně toužili dostat se do nebe, vydali se to místo hledat. Šli od hory k hoře, od kláštera ke klášteru, ale stále to kýžené místo neobjevili. Tu jednou na bráně kláštera, ke kterému po dlouhém putování unavení došli, stál nápis: „Zde se nebe spojuje se zemí.“ Zaklepali na vrata, ta se jim otevřela, a když vstoupili, zjistili, že jsou ve svém vlastním domě. Tak to je: právě místo pro naši svatost je to, kde právě žijeme.

Co je pro naši spásu rozhodující, je čas. Od Starého zákona je základním úkonem spravedlivého a zbožného života poslušnost. „Slyš Izraeli,“ vyzývá několikrát kniha Deuteronomium. Skrze proroky Hospodin kárá svůj izraelský lid nejvíc proto, že byli neposlušní, že nedbali na jeho slova. V čem spočívá poslušnost? Především v tom, že při-

jmeme Boží slovo jako plán svého života. To vyžaduje, abychom se vzdali svých dosavadních plánů a vydali se cestou, kterou nám otevírá Pán. Tato poslušnost vyžaduje pohotovost. Boží slovo je živé. Typickým projevem Boží mluvy jsou slova proroků. Ti nepsali moudrost pro budoucí generace – to je až druhotný účinek jejich působení. Proroci promlouvají pro tento den, pro tuto dobu. A na jejich slovo je třeba hned odpovědět, jinak naše poslušnost bude zastaralá. Žalmista vyzývá: „Kéž byste *dnes* uposlechli jeho hlasu!“ (Žl 95,7).

Ježíšův příchod proměnil naši perspektivu času. Po svém křtu v Jordánu káže: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království“ (Mk 1,15). Tato plnost času je něco, k čemu nemůžeme být lhostejní. Neznamená to, že by Ježíšova historická generace byla poslední a po ní by přišel konec světa. Nic takového se nestalo, i když to někteří v té době mohli očekávat. Plnost času znamená, že když žijeme podle toho, jak nás v naší době a na našem místě vede Duch Svatý, pak je tu Boží království. A to znamená, že jsme využili daných možností nejlepším možným způsobem. V pohledu lidí tohoto světa se můžeme jevit jako chudí, prostí, nenápadní, bezvýznamní. Ale pokud jsme poslušně naplnili pro danou chvíli Kristův

plán s námi, vytěžili jsme ze svého života maximum. Okamžitou odměnou za to nám je ohlas našeho svědomí, které nám říká, že jsme v poslušnosti Bohu dozráli ke svobodě Božích dětí.

V Boží perspektivě neplyne náš čas rovnoměrně. Jsou doby čekání a jsou doby, kdy možná nevíme, co dřív. Tak učí starozákonní Kazatel o tom, že člověk v životě koná různé, často protikladné činnosti, ale to neznamena, že by tím jeho život neměl vnitřní jednotu. Právě proto, že je od Boha stanovený čas k narození a umírání, k sázení a sklizení, k boření a stavění, k pláči a smíchu a podobně (srov. Kaz 3,1–8), je lidský život pestrý a bohatý. Důležité je, abychom vždy byli „synchronizováni“ s tím, jak nás vede Boží moudrost. Pak nacházíme pokoj jak v radosti, tak bolesti, jak ve zdraví, tak v nemoci. Pak je projevem naší svobody jak nářek, tak tanec. Když v těchto různých lidských životních polohách, postojích a náladách odpovídáme pravdivě na to, co nám právě Bůh předkládá, docházíme dokonce sjednocení s ním. A co přináší víc pokoje a vědomí naplnění života, než když žijeme ve společenství s pramenem a cílem žití – Bohem. Velká svatá Terezie vyjádřila tuto skutečnost pravdivě několika slovy: sám Bůh stačí.

Žijeme ve světě, kde se čas nezastaví. Jeho plynutí nám někdy může připadat pomalé; pak říkáme, jak „se to vleče.“ Jindy zase z rychlého plynutí událostí dostáváme téměř závrať. V tomto ustavičném kolotoči času se nám Bůh dává jako ten pevný bod: všechno stvořené pomine, „ty však zůstáváš.“ „Vše zetlí jak oděv, ... ty však jsi týž a bez konce jsou tvá léta“ (Žl 102,27–28). Poslušností jeho vedení a bdělostí na jeho hlas žijeme tak, že pro nás je podstatné vždy ono Boží „dnes“.

P. Jaroslav Brož ■

Ó můj Bože, dívám-li se vpřed, strach mě ochromuje. Ale proč se budoucností zabývat? Jen přítomný okamžik drahý mi je, vždyť budoucnosti se nemusí vůbec má duše dočkat. Čas, který minul, není v mé moci. Nic změnit, zlepšit či přidat nemohu. Nedokázal to mudrc ani proroci. A tak to, co patří minulosti, je nejlépe odevzdat Bohu. Však tebe zcela vlastním, chvíle přítomná. Toužím tě využít, nakolik je to v mé moci. A i když jsem slabá a malá, udělíš mi milost Své všemoci. A tak s důvěrou v milosrdenství Tvé jak malé dítě jdu životem a denně Ti obětuji srdce své, jež pro Tvou větší slávu plane.

(Den. 2)

*Foto na str. 5, 7:
P. Wojciech Zubkiewicz SAC*

Milosrdenství je nadbytkem lásky

Večer 15. října 1835 sv. Vincenc Pallotti získal jistotu, že v těchto dnech byl jeho dosavadní život zničen nekonečným Božím milosrdenstvím, aby mohl žít nový, dokonalý život v Bohu. Pallotti bude žít tento život naplno v duchu sobě vlastní spirituality. Jeho spiritualita a zkušenost může být pro nás zajímavou inspirací v našem prožívání času.

VŠECHNO A NEKONEČNOST

„Všechno“ a „nekonečnost“ jsou slova, jež nastavují rámec Pallottiho specifické spirituality, která vlastně ... nemá hranice, protože je otevřená pro „všechno“ a pro nekonečnost.

Slovo „všechno“ je u sv. Vincence spojeno hlavně s Bohem. Bůh je všechno. Bůh je oceánem bez hranic, nebem bez hranic. „Bůh můj, všechno, všechno, všechno...“ – opakuje často Pallotti a je znát z jeho Dopisů, jak silně Pallotti tuto pravdu prožívá. Dopisy Pallottiho je potřeba číst s vědomím, že způsob prožívání Boha je u něj tak hluboký a silný, že Pallotti pro to nedokáže najít slova. Jsou to spíš výkřiky a povzdechy duše. Kdo by na to zapomněl, nedokáže ve čtení Pallottiho Dopisů dlouho pokračovat. Mohou se mu totiž zdát monotónní často se opakujícími – někdy i přes několik rádků – stejnými slovy.

Druhým pojmem je nekonečnost, která se prolíná s pojmem „všechno“. Pallotti mluví o „nekonečné dokonalosti“, „nekonečné víře“, „nekonečné naději“, „nekonečné lásce“. Chce vzdávat Bohu „nekonečnou chválu“ a trpět „nekonečně“. Ve vztahu k Bohu neexistuje žádné omezení ani hra-

nice, ani prostorové, ani kvantitativní, ani časové.

Nekonečnost je také spojena se způsobem jednání Boha, který je nekonečně štědrý a dobrý. Proti této nekonečnosti staví Pallotti konečnost a omezenost tvorstva. A pokud mluví o nekonečnosti ve vztahu k sobě coby tvorovi, mluví o své nekonečné zlobě a hříšnosti. Bůh – nekonečná láska se nabízí a dává nekonečnému zlu, kterým je Vincenc.

NIC

Poznání Boha a sebe je začátkem každé autentické duchovní cesty. Nikdy nepoznáme sebe (nic), pokud se nebudeme snažit poznat Boha (všechno). Tváří v tvář velikosti Boha uvidíme naši malost. V zrcadle Boží čistoty uvidíme naši nečistotu. Pohled na Boží pokoru nám připomene, jak daleko máme k pokoře. Poznání sebe – své pýchy, hříšnosti a nicoty – je znamením mystické zkušenosti. Vědomí vlastní nekonečné slabosti, hříšnosti a nicoty nevede však Pallottiho k malomyslnosti nebo k útěku před Bohem. Naopak, Pallotti touží být ponořen, zcela obklopen a naplněn Boží nekonečnou láskou.

VZTAH K ČASU

Pallottiho vztah k času je neoddělitelně spojen s touhou po Bohu. Z Dopisů Pallottiho je cítit, že touha po Bohu nejen Pallottiho čas naplňuje, ale projevuje se v explozi vyznání, jak velice by chtěl Pallotti znásobit čas a překonat jeho hranice, aby to, co je Boží a nekonečné, mohlo nastat a trvat. Pallotti sčítá minulost a budoucnost ve snaze rozšířit čas do nekonečna. Dělí čas na nekonečně malé momenty, aby z každého učinil nekonečný čas, a potom je chce sečíst, aby z nich vznikla nekonečnost hodná Boha. Pallotti prosí: „Veškeré dobro, které splnila, plní a budou plnit všechna stvoření, a všechno, co jsem učinil já, činím a učiním k největší chvále našeho Boha a nebeského Otce. Toužím, aby to bylo činěno s nekonečnou dokonalostí.“ Pallotti vnímá čas jako prostředek k dosažení všeho a k dosažení nekonečnosti v Bohu.

LÁSKA A MILOSRDENSTVÍ

„Láska“ a „milosrdenství“ jsou vedle slov „všechno“ a „nekonečnost“ další dvě slova, která se u Pallottiho neustále opakují. S láskou je spojena plnost, láska vše obklopuje. Milosrdenství je nekonečné. Bůh je láska a milosrdenství. Skrze nekonečné milosrdenství Bůh dává tvorům nekonečnou lásku, a tím je k nekonečné lásce uschopňuje.

Láska a milosrdenství jsou ve spiritualitě Pallottiho jakýmsi centrem, motorem, srdcem. Pallotti, vědomý si svých hříchů, si uvědomuje, že láska Boží není jen projevem milosrdenství, ale je milosrdenství samo. Milosrdenství je nadbytkem lásky.

Pallotti pochopí, že „nekonečná Boží spravedlnost je nekonečně milosrdná. Pocítil jsem, že zázrak milosrdenství, který se ve mně dokonal díky neomezenému Božímu milosrdenství, bych měl chtít pro všechny.“

NOVÝ ŽIVOT PLODEM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Než večer 15. října 1835 Pallotti získal jistotu, že jeho dosavadní život byl zničen Božím milosrdenstvím, modlil se s nadějí: „Bože můj, toužím být připraven poslouchat Tvůj hlas, Tvá vnuknutí a Tvá přání. Toužím, abys mě od této chvíle ve všem vedl, abych byl celý v Tobě a abych byl proměněn ve všechno, protože Ty jsi všechno. Aby tak Tvé milosrdenství zvítězilo nad mou nepochopitelnou bídou. Věřím, že se to stane, a spíš bych chtěl nesčetněkrát umřít, než přijít o tuto důvěru, že se tak stane.“

Tato modlitba je vyslyšena a naděje Pallottiho se stává jistotou. Bůh vchází do života Pallottiho se svou milosrdnou láskou a vnitřně Pallottiho proměňuje. Pallotti potom řekne: „Tvé milosrdenství, Bože můj, proměňuje mě v Ježíše Krista, celého mě obklopuje teď a navždy.“

HŘÍŠNÍK SE STÁVÁ MILOSRDENSTVÍM

Pallotti, který sám o sobě řekne, že je zázrakem milosrdenství, touží být nejen milosrdný, ale stát se milosrdenstvím pro ostatní. Láska a milosrdenství, které zakusil, rodí velikou touhu k apoštolátu. Je to vidět v předsevzetí Pallottiho, které může být krásnou pomůckou k modlitbě a inspiraci k prožívání času: „Až uvidím chudé nebo na ně budu myslet, budu se snažit jim pomáhat tak, jak budu moci, aby tím byl Bůh oslaven. Budu v sobě probouzet soucit s jejich těžkou situací. Rád bych, aby všechny údy mého těla a má duše vyzařovaly soucit a milosrdenství. Chtěl bych se stát pokrmem, nápojem, oblečením, majetkem, abych vždy byl schopen jim pomoci v jejich nedostatků. Chtěl bych být také proměněn ve světlo pro slepé, řeč pro němé, sluch pro hluché a ve zdraví pro nemocné.“ (red)

Lev XIII., 1887

PAPEŽ LEV XIII.

AUTOR MODLITBY
KE SV. ARCHANDĚLU
MICHAELOVI
A SOCIÁLNÍ ENCYKLIKY
„RERUM NOVARUM“

20. července 2023 uběhlo 120 let od smrti papeže Lva XIII. Lev XIII., vlastním jménem Vincenzo Pecci, se narodil 2. března 1810 v italském městě Carpineto Romano. Když byl zvolen papežem, bylo mu 68 let, zemřel ve věku 93 let, 20. července 1903. Provedl rozsáhlou reorganizaci katolické církve a vydal první z velkých sociálních encyklik „Rerum novarum“, na kterou se dodnes odvolává katolické sociální učení.

MODLITBA KE SV. ARCHANDĚLU MICHAELOVI

Než byla 15. července 1891 vyhlášena encyklika „Rerum novarum“, papež Lev XIII. měl v roce 1884 vizi. Slyšel mluvit Pána Ježíše se satanem a jejich dialog připomínal dialog satana s Bohem v knize Job. Satan přesvědčoval Ježíše, že je schopen zničit církev, pokud dostane moc a čas. Ježíš se satana zeptal, které století pro to chce. Satan řekl, že to, které nadejde – 20. století. Ježíš řekl, ať to zkusíš, ale že církev nepřemůže.

Lev XIII. napsal modlitbu, kterou nechal poslat všem biskupům světa, a po dvou letech nařídil se tuto modlitbu modlit po každé mši svaté. Byla to modlitba ke sv. Archandělu Michaelovi. Tuto modlitbu se věřící modlili po každé mši svaté až do 2. vatikánského koncilu, který zrušil povinnost se tuto modlitbu modlit po mši svaté, ale doporučil věřícím se ji modlit soukromě.

OHLÉDNUTÍ ZA ENCYKLIKOU „RERUM NOVARUM“

Slova „Rerum novarum“ znamenají „věci nové“. Název encyklik se bere z prvních slov encykliky. Papež Lev XIII. začal svou encykliku vysvětlením kontextu, ve kterém encykliku psal, a tím, proč ji psal. Byla to doba průmyslové revoluce a život lidí se začal měnit, v mnoha směrech a oblastech začaly „věci nové“. V tomto kontextu vznikla silná sociální otázka a nutnost řešit problémy dělníků. To, co papež vnímá jako „věci nové“, je už v jistém smyslu dnes za námi. Uvědomujeme si, že svět nekrácel cestou encykliky, a dnes už víme, co přineslo 20. století. Četba encykliky „Rerum novarum“ s vědomím toho všeho, co se ve 20. století odehrálo, učí pokoře. Ne všechno je ale za námi. Některé problémy jsou a budou

aktuální. Některé myšlenkové směry a názory – i když se v dějinách neosvědčily – se vrací. Jako příklad a k zamyšlení přinášíme jednu část encykliky „Rerum novarum“. Celý text encykliky lze najít např. na www.kebrle.cz.

SOCIALISMUS PROBLÉMY DĚLNÍKŮ NEŘEŠÍ

3. Aby se odpomohlo tomuto zlu, socialisté, podniklivě nenávisť chudých proti bohatým, prohlašují, že se má soukromé vlastnictví zrušit a místo toho z majetku jednotlivců učinit společný majetek všech a že by jej spravovali ti, kdo stojí v čele obcí nebo států. Takovým převodem majetku od soukromých osob na společnost se může podle jejich názoru vyléčit nynější nesnesitelný stav, protože se jmění i výhody rozdělí rovnoměrně mezi občany.

Avšak jejich plán je naprosto nezpůsobivý tento rozpor úspěšně vyřešit; dokonce by znamenal pro dělnické vrstvy poškození. Mimoto je nespravedlivý, protože se dopouští násilí na zákonných majitelích. Vnáší zmatek do života státu tím, že ukládá státní moci úkoly, které jí nepřísluší.

4. Dá se snadno poznat, že vlastním důvodem, proč se ujímají práce ti, kdo vstupují do nějakého výdělečného povolání, a účelem, k němuž především přihlížejí, je snaha opatřit si výdělek a tento výdělek vlastnit jako soukromý majetek. Neboť přenechávali kdo své síly a svou píli jinému, přenechávali mu je za tím účelem, aby si opatřil statky, které potřebuje ke své výživě a slušné existenci; je tedy jeho cílem domoci se opravdového a dokonalého práva. Nejen požadovat mzdu, nýbrž i uložit ji tak, jak by chtěl. Uskrovněval-li se tedy ve výdajích a takto si sám něco ušetřil a ovoce své šetrnosti – aby si je mohl tím bezpečněji zachovat – uložit

tak, že si zakoupil pozemek, není takový pozemek ničím jiným než vlastně mzdou v jiné podobě. Proto zakoupený pozemek bude jeho majetkem právě tak jako mzda, kterou dostal za práci. V tom tedy záleží – to lze snadno pochopit – vlastnictví statků movitých i nemovitých.

Socialisté tedy tím, že chtějí jmění jednotlivců převést na společnost, zhoršují postavení všech dělníků, protože tím, že je zbavují možnosti ukládat mzdu, olupují je o naději a možnost, že by si mohli rozmnožit rodinný majetek a zlepšit své postavení.

5. Ale co více: nabízejí lék, který je ve zřejmém rozporu se spravedlností, protože právo mít soukromý majetek je člověku dáno od přirozenosti.

V této věci je skutečně nesmírný rozdíl mezi člověkem a zvířetem. Neboť zvířata se neřídí sama, nýbrž řídí je a ovládá dvojí přirozený pud. Pudý v nich jednak udržují schopnost jednat a účelně vedou k rozvoji jejich síly, jednak v nich také probouzejí jednotlivá hnutí a určují je. Jeden pud vede zvířata k tomu, aby zachovala sebe a svůj život, druhý k tomu, aby zachovala svůj druh. Obojího cíle pohodlně dosahují tím, že používají těch věcí, které zde právě jsou; a nemohla by se dostat dále, protože je vedly jen smysly a jimi postřehnutelné konkrétní předměty.

Docela jiná je přirozenost lidská. Má v sobě úplnou a dokonalou mohutnost přirozenosti živočišné, a proto je určena člověku po této stránce – právě tak jako je údělem všech živočichů, aby používali hmotných statků. Avšak přirozenost živočišná, i kdyby ji měl v míře sebevětší, zdaleka ještě není celou přirozeností člověka, dokonce jen její nižší stránkou, a má vyšším stránkám přirozenosti sloužit a poslouchat je. To, co je naší zvláštní a vynikající předností, co člověka činí člověkem a co působí, že se

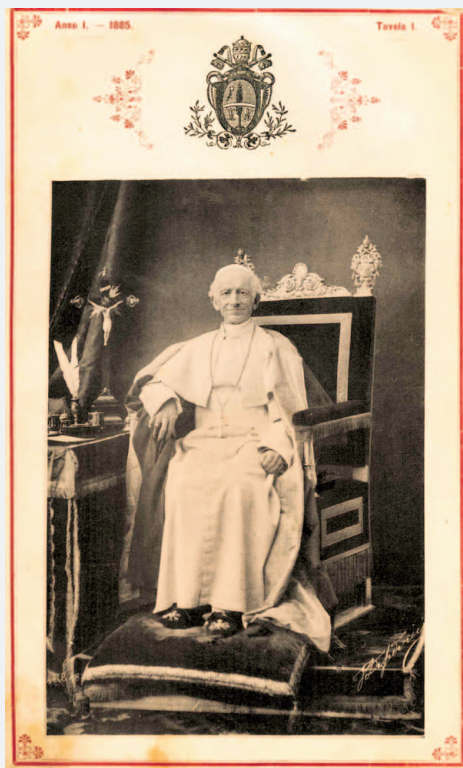
podstatně liší od zvířat, je mysl či rozum. A poněvadž ze všech živočichů jediný člověk jest obdařen rozumem, je nezbytné přiznat člověku statky nejen v tom smyslu, aby jich používal – to je společné všem živočichům, nýbrž aby byl jejich stálým a trvalým vlastníkem, a to nejen těch statků, které se spotřebují používáním, nýbrž i těch, které se používáním nespotřebují.

6. To se jeví ještě zřetelněji, pozorujeme-li lidskou přirozenost důkladněji. – Vždyť člověk svým rozumem obsáhne nesčetné věci a s věcmi přítomnými sdružuje v duchu i věci budoucí; člověk je dále sám pánem svého jednání. Proto v rámci věčného zákona, podřízen jsa moci Boží, jež vše s velkou prozřetelností řídí, spravuje se člověk sám svou prozíravostí a svým rozhodováním; a tak je v jeho moci, aby si vyvolil věci, které považuje za nejzpůsobilejší, aby se s jejich pomocí postaral o sebe nejen pro přítomnost, nýbrž i pro budoucnost. Z toho plyne, že člověk má mít vlastnické právo nejen na pozemské plody, nýbrž i na půdu, poněvadž vidí, že zemská úroda mu skýtá věci nezbytné pro budoucnost. Neboť u každého člověka se potřeby takřka stále vracejí; dnes je ukojíme, zítra se ozývají důrazně znova.

Proto musela příroda dát člověku něco trvalého a stálého, odkud by se mohly potřebné statky pobírat stále znovu. Ale takto trvale nedovede statky poskytovat nic než země se svou úrodou.

A není důvodu, proč by se péče převáděla na stát. Vždyť člověk je starší než stát; proto musil mít právo na uhájení života a těla ještě dříve, než se vytvořil nějaký stát.

7. Že však Bůh odevzdal k užívání zemi veškerému lidskému pokolení, to není popřením soukromého vlastnictví. Neboť říká se sice, že Bůh dal zemi lidstvu jako takovému; tím se však nemyslí, že by byl Bůh ustanovil,

Dobová pohlednice papeže Lva XIII., 1885

aby všichni bez rozdílu společně byli jejími vlastníky; myslí se tím, že sám nikomu neurčil část k vlastnění, přenecháváje snaživosti lidí a státním zřízením, aby provedli rozdělení majetku. Ostatně země, jakkoliv rozdělená mezi jednotlivce, nepřestává sloužit společnému užtku všech, poněvadž není člověka, který by nebyl živ z toho, co poskytuje půda. Kdo jsou bez majetku, nahrazují to prací; takže lze právem tvrdit, že všeobecnou cestou k opatření prostředků na živobytí je práce, kterou člověk koná buď na své půdě, nebo v nějakém jiném povolání, jehož mzda však koneckonců přichází jen z mnohotvárných plodů země a je za ně směňována. Práce učinila člověka vlastníkem pozemku.

Z toho opět vyplývá, že soukromé vlastnictví je ve shodě s přirozeným řádem. Neboť země sice skýtá velmi štědře to, co je nezbytné k zachování života a pro potřeby kulturní, půda by je však nemohla skýtat sama od sebe bez lidského obdělávání a péče. Když chce člověk získat statky přírodní, musí vynakládat rozum a tělesné síly: takto spojuje se svou osobností tu část hmotné přírody, kterou sám obdělal, v níž zanechal jakýsi otisk podoby své osoby; takže je úplně správné, náleží-li mu ta část jako jeho vlastnictví, a nesmí-li nikdo nijak poškozoval jeho právo.

8. Důkazní síla těchto důvodů je tak průzračná, že se zdá neuvěřitelné, že s tím někteří lidé nesouhlasí a vracejí se k zastaralým názorům; přiznávají jednotlivci, že smí pozemek používat a přivlastňovat si různé plody půdy, ale naprosto mu upírají vlastnické právo na pozemek, na němž si vybudoval stavení, nebo na půdu, kterou obdělal. Když toto popírají, nevidí, že takto bude člověk oloupen o plody své práce. Vždyť půda podstatně mění svou povahu, když je zemědělcovou rukou obdělána a podmaněna jeho dovedností; z lesní půdy se stává půda orná, z půdy neplodné výnosná. Avšak toto zlepšení tkví také v půdě samé a je s ní promísené tak, že se z největší části nijak nedá od ní oddělit. Strpí však spravedlnost, aby se někdo zmocnil a používal toho, na čem jiný v potu tváře pracoval? Účinky jsou za příčinou, která je způsobila; je tedy správné, aby plody práce náležely těm, kdo pracovali.

Proto právem veškeré lidstvo, když bedlivě pozoruje přirozenost, aniž se dá ovlivnit odchýlnými názory několika málo lidí, nalézá v samém přirozeném zákoně základ rozdělení statků. Praxí všech věků posvětilo soukromé vlastnictví, protože je v plném souladu s lidskou přirozeností a napomáhá k pokojnému a klidnému soužití.

A občanské zákony, které – pokud jsou spravedlivé – čerpají svou závaznou moc ze samého přirozeného zákona, potvrzují to právo, o němž mluvíme, a chrání je i donucovacími prostředky.

Toto právo schválila i autorita zákonů Božích, které co nejdůrazněji zapovídají třeba jen pouhou žádost po cizím majetku: „Nepožádaš manželky bližního svého; ani domu, ani pole, ani služebné, ani vola, ani osla a vůbec ničeho, co jeho jest.“ (Dt 5,21) 9. Taková práva však, která přísluší jednotlivcům, vystupují ještě důrazněji, když je patrné, že jsou úzce spjata s lidskými povinnostmi v soužití rodinném a že jsou na jejich podporu.

Není o tom pochybnosti: při volbě životního stavu mají jednotliví lidé moc a svobodnou vůli vybrat si, zda se chtějí řídit buď radou Ježíše Krista o panenství, či vzít na sebe závazky manželské. Žádný lidský zákon nemůže člověku odnímat přirozené a původní právo na manželství a nějak omezovat hlavní účel manželství, hned na počátku stanovený Boží autoritou: „Plodte a množte se.“ (Gn 1,28) Hle, to je rodina, domácí společnost, sice maličká, ale přece pravá společnost, a to starší než kterýkoli stát; musí mít proto určitá vlastní práva a povinnosti, které jsou plně nezávislé na státě. Dokázali jsme tedy, že lidem jakožto jednotlivcům je od přírody dáno právo vlastnické. Je nutné, aby toto právo bylo převedeno i na člověka, pokud je hlavou rodiny; dokonce je toto právo tím mocnější, čím rozsáhlejší je okruh úkolů lidské osobnosti v životě rodinném.

10. Je přesvatým zákonem přirozeným, aby otec poskytl výživu a všeliké vzdělání dětem, které zplodil; a sama přirozenost jej vede ještě i k tomu, aby pro své děti – které přece jsou obnovením a jakoby prodloužením otcovy osobnosti – získal a přichystal

potřebné prostředky, aby se mohly slušně uhájit proti neštěstí v dalším životě, v němž se tají tolik nejistoty. Toho však nemůže dosáhnout jinak, než vlastní-li jmění, přinášející užitek, který by odkázal jako dědic tví svým dětem.

Jak stát, tak i rodina je, jak jsme se již o tom zmínili, v pravém slova smyslu společností, která je řízena svou vlastní mocí, to jest otcovskou. Proto rodina – ovšem v mezích, které jsou určeny jejím vlastním účelem, má přinejmenším stejná práva jako stát při volbě a používání prostředků, jež jsou pro ni nezbytné k existenci a spravedlivé svobodě. Řekli jsme „přinejmenším stejná“, protože rodina i pojmově i dějinně je dříve než stát, a proto též její práva a úkoly byly dříve a jsou přirozenější než práva a úkoly společnosti občanské.

Kdyby však občané a rodiny, sdruživše se ve společnost, nalézali ve státě místo pomoci překážku, místo ochrany zkrácení práv, pak by se museli lidé od společnosti spíše odvracet, než si ji žádat.

11. Je tedy velkým a nebezpečným omylem chtít, aby státní moc libovolně zasahovala až do nejvnitřnějšího lůna rodiny. Jistě, kdyby se snad některá rodina octla v krajních těžkostech a v bezradnosti, takže by si z nich sama nijak nedovedla pomoci, pak je v pořádku, když veřejná moc odpomáhá takové veliké nouzi; neboť jednotlivé rodiny jsou jakousi částí státu. A rovněž kdyby někde uvnitř rodinných zdí došlo k těžkým porušením vzájemných práv, ať veřejná moc zjedná každému jeho právo: neboť v takovém případě nestruhuje stát na sebe práva občanů, ale zabezpečuje je a posiluje spravedlivou a povinnou ochranou. Na tom však musí ti, kdo řídí státy, přestat; přirozený zákon nedovoluje jít za tyto hranice. Otcovská moc je takového druhu, že nesmí být státem ani zničena, ani pohl-

cena, protože má týž původ a zdroj jako sám lidský život. „Děti jsou jakousi částí otce a jakoby rozšířením otcovy osobnosti, a chceme-li se vyjádřit přesně, nestávají se děti členy státu a nemají v něm účast samy o sobě, ale prostřednictvím rodiny, ve které se zrodily. A právě proto, že děti jsou přirozeně jakousi částí otce ... podléhají péči rodičů, dokud nejsou schopny užívat samy svou svobodnou vůli.“ (Sv. Tomáš Akvinský, Summa theol. II-II, q. 10 a 12)

Když tedy socialisté pomíjejí péči rodičů a zavádějí péči státní, jednají proti přirozené spravedlnosti a rozvracejí pevné rodinné svazky.

12. I když však odhlédneme od spravedlnosti, je stejně až příliš jasné, jaké by odstraněním soukromého vlastnictví vznikly ve všech vrstvách společnosti změny a zmatky a jaké by z toho vyplynulo tvrdé a odporné otroctví občanů. Otevřely by se dokořán brány k vzájemné nevraživosti, řevnivosti a neshodám. Podnikavosti a přičinlivosti jednotlivců by se tím odňaly účinné podněty, a tak by nutně vysychaly samy zdroje bohatství. Domnělá vysněná rovnost by nebyla ničím jiným než stejnou bídou a stejně nedůstojným postavením všech bez rozdílu.

Z toho všeho je jasné, že zásadní požadavek socialismu, aby se majetek stal společným, je nutné zcela odmítnout. Tento požadavek škodí dokonce i těm, jimž má pomoci; přičí se přirozeným právům jednotlivců a rozvrací poslání státu i obecný pokoj.

Platí tedy závěrem: Když se chce lidu pomoci, musí při tom platit jako základní zásada, že soukromé vlastnictví musí zůstat nedotknutelné. Když jsme stanovili toto, vysvětlíme, kde je třeba hledat potřebný lék.

MODLITBA

„SVATÝ MICHAELI,
ARCHANDĚLI,
BRAŇ NÁS V BOJI PROTI
ZLOBĚ A ÚKLADŮM
DĚBLOVÝM.
KNÍŽE NEBESKÉHO VOJSKA,
SVRHNI BOŽSKOU MOCÍ
DO PEKELNÉ PROPASTI
SATANA A ZLÉ DUCHY,
KTEŘÍ USILUJÍ
O ZKÁZU DUŠÍ.
AMEN.“

1

SV. MICHAEL
ARCHANDĚL

2

SV. MICHAEL
ARCHANDĚL

3

SV. MICHAEL ARCHANDĚL

Kartičky vel. 55x85 mm s modlitbou
můžete objednat na tel.:
774 521 531, 566 502 850,
email: objednavky@apostol.cz

Když v roce 1945, 6. a 9. srpna, shodili Američané atomové zbraně na Hirošimu a potom na Nagasaki, energie výbuchu byla tak velická, že po sobě zanechala hrozivé stíny. Stíny lidí nebo předmětů vznikly proto, že vlna záření vystavila intenzivní expozici vše, co bylo na její cestě. Pokud před zdí stál třeba člověk, stal se stínem pro část zdi, která byla za ním. Člověk přijal vlnu ozáření a o to méně byl ozářen povrch za ním. Proto ve výsledku povrch za člověkem nebo předmětem je tmavší a vše kolem – vystavené vlně záření – světlejší.

Tímto způsobem vznikly stíny, které jsou strašným mlčícím svědkem chvíle, kdy světlo dolehlo na obyčejný život lidí. Někdo zrovna vystupoval nebo sestupoval po schodech, někdo stál u žebříku, když nastal čas výbuchu. Toto světlo nepřineslo život, neukázalo nic dobrého, nebylo pomoci – neslo s sebou smrt. Čas nebyl tentokrát naplněn dobrým světlem.

Čas proměny

Naštěstí existuje čas, který může být naplněn dobrým světlem, a my jsme pozváni

k setkání s tímto světlem, které dává život, protože ozařuje láskou.

Kdo navštíví staré kostely, může podle umístění svatostánku a kůru poznat, kde je východ a kde západ. Dnes už ne vždy, ale kdysi byly kostely orientované na východ, protože od východu přichází Slunce, které nejen přináší světlo do života, ale život přírody a člověka umožňuje. Při pohledu do kostela vidíme, že Pán Ježíš přichází od východu – od svatostánku – a my přicházíme od západu – většinou nějak hlavním vchodem od kůru.

Kristus k nám přichází ze světla, my přicházíme ze tmy ke světlu. Kde je bod, ve kterém se tma setkává se světlem? Je to obětní stůl. Je to místo proměny tmy ve světlo. Světlo pohlcuje tmou jako víno v kalichu kapku vody. Víno je symbolem Božího, voda symbolem lidského.

V našem prožívání času jsou stíny také důležité. Není stínu bez světla. Stín je důkazem, že jsme vystaveni světlu. Stín nám také prozrazuje, kde je světlo. Čím je stín delší, tím je světlo níž, je víc před námi. Kratší stín napovídá, že je světlo nad námi. Směr stínu ukazuje, kde lze čekat zdroj světla. Ne vždy tato pravidla ze života používáme pro pochopení toho, co zrovna prožíváme v našem duchovním životě, a to je škoda. Někdy třeba žijeme stíny minulosti. Ve stínu žádý život není a je schopen padnout na každý povrch. Proto na jednu stranu se může objevit vždy a všude, na druhou stranu světlo by pro nás mělo být zajímavější než stín. Ve „chvilí stínů“ bychom měli pátrat po zdroji světla, nikoliv „prát se“ se stínem a snažit se ho „schovat“ nebo odstranit. Další poznatek je, že stín – více nebo méně – nás bude doprovázet vždy. A zase a znova platí – ale světlo nás také doprovází.

Kterým směrem se budeme otáčet, čemu se vystavovat, čím naplňovat náš čas?

Štěstí jako z Kokury

„Štěstí jako z Kokury“ – dones říkají Japonci. Kokura je město mezi Hirošimou a Nagasaki. Během druhé světové války tam byl umístěn japonský vojenský průmysl, a tak Američané toto místo vytipovali jako jeden z cílů pro shoení atomové bomby. Tři dny po shoení bomby nad Hirošimou, 9. srpna 1945, letadlo Bockscar odletělo s druhou atomovou bombou, kterou mělo shodit právě nad Kokurou. Nebylo na to ale počasí. Oblačnost byla tak velká, že piloti dostali rozkaz letět nad Nagasaki. A tam bombu shodili.

Nemáme rádi oblačno v našem duchovním životě. Ale i to někdy nemusí být na škodu. Hlavně ale pamatujeme, že všichni máme „štěstí jako z Kokury“. V bezvýchodné situaci hříchu a smrti stojí před námi Kristus – Světlo, a nabízí nám život věčný.

Snažme se proto více naplňovat náš čas tímto Božím světlem a méně se zabýváme stíny.

P. Wojciech Zubkowicz, SAC ■

BŮH NÁS VOLÁ, ABY KAŽDÝ Z NÁS NAŠEL SVOJE MÍSTO V ŽIVOTĚ

ROZHOVOR S P. JOSEFEM
NOVOTNÝM, SPIRITUÁLEM
TEOLOGICKÉHO KONVIKTU
V OLOMOUCI

■ Otče, jste spirituálem Teologického konviktu v Olomouci. Co je to konvikt a jaké úkoly v něm plní spirituál?

Teologický konvikt je přípravný ročník pro ty, kteří v sobě objevili povolání ke kněžství nebo nad ním přemýšlí. Konvikt jim má pomoci rozlišit, zda je to opravdu jejich cesta, ještě než nastoupí do kněžského semináře. Kromě toho je má posunout po lidské, duchovní a intelektuální stránce, takže vedle duchovního programu navštěvují každý všední den přednášky (biblistiky, spirituality, katechismu, liturgiky, jazyků...), absolvují 4 týdny praxí v nemocničních zařízeních a několik pastoračních víkendů v různých farnostech.

Jako spirituál mám na starosti především duchovní formaci studentů – každý den pro ně sloužím mši svatou, společně se modlíme (breviář, adoraci, Lectio divina, růženec...). Jsem jim k dispozici ke svátosti smíření, k duchovním či jiným rozhovorům apod. Několikrát do roka mám s každým rozhovor ohledně toho, kam se posunul, s čím zápasí, co se mu daří a co ne. Také studenty vyučuji spiritualitu, duchovní literaturu a určité partie z Katechismu.

■ Kolik kandidátů se v současné době v konviktu připravuje na kněžství? Počet kandidátů stoupá, nebo klesá?

Konvikt je vždy na jeden rok, takže každý rok máme nové studenty. V loňském roce jich začínalo 12 (a dokončilo 11). Co se týče školního roku, který je před námi, tak by mělo nastoupit 8 studentů (ale tento počet se ještě může lehce změnit).

Když jsem absolvoval konvikt před 18 lety, bylo nás 32. Takže je vidět, že počet kandidátů se výrazně snižuje. Což není problém jen České republiky, ale prakticky všech evropských zemí (včetně mnohem religióznějšího Polska a Slovenska).

■ Často se komentuje klesající počet kandidátů na kněžství. Kardinál Lustiger tvrdil, že tento jev neznámá, že Bůh nepovolává, ale že člověk neodpovídá Bohu. Někteří lidé také tvrdí, že je to problém, který se netýká jen povolání ke kněžství, ale také například povolání k manželskému životu. Méně osob vstupuje do manželství nebo vstupují do manželství později. Máte na to svůj názor, proč se toto děje?

Jsem přesvědčen, že je to dáno především tím, že současní mladí lidé mají větší obavu ze zodpovědnosti, z toho udělat trvalé rozhodnutí a nést jeho důsledky. Když jsem byl ještě jako spirituál na chlapeckém internátu Petrinum v Brně, tak jsem to pozoroval například v tom, že mnozí se necítí být vázáni tím, že se přihlásili na nějakou akci, a klidně svoji účast pár dní předem zruší – a to jen proto, že se jim nechce, že je přepadnou obavy z toho, jaké to tam bude, nebo se na poslední chvíli rozhodli pro jinou akci, která se jim zdá lepší.

Kromě toho je mezi mladými menší ochota ke službě, k tomu být tu pro druhé. Chtějí si život sami co nejvíce užívat, spíše než aby pomáhali druhým nebo toužili po tom udělat je šťastnými.

■ A řešení? Co můžeme udělat pro to, aby člověk víc Bohu odpovídal?

My kněží bychom měli žít svůj kněžský život tak, aby mladí lidé vnímali, že nás kněžství naplňuje, že nás činí radostnými a šťastnými lidmi.

Rodiče by měli vést děti k hluboké, osobní víře, k samostatnosti a zodpovědnosti, měli by se modlit za to, aby jejich děti našly správné místo v životě, správné životní povolání. A v neposlední řadě by měli doma o kněžích mluvit s úctou (což neznámá, že nemohou nikdy mluvit o jejich chybách; ale když se mluví doma jen o tom,

co dělá pan farář špatně, těžko tím někoho nadchnou pro kněžství).

No a každý z nás by se měl pravidelně a upřímně modlit nejen za nová povolání ke kněžství a k řeholnímu životu, ale i za ty, kteří už kněžství a řeholníky jsou, aby žili své povolání podle Boží vůle a aby v něm vytrvali.

■ Někdy slyšíme, že se máme modlit za nová duchovní povolání. Samozřejmě víme, že se tím myslí zvlášť povolání ke kněžství nebo zasvěcenému životu. Existuje však povolání, které by nebylo duchovní? Všichni jsme přece povolání křtem k apoštolátu a každý jiným způsobem. Třeba manželé jinak než kněží nebo řeholní sestry. Ale základem, na kterém se staví, je vždy Boží milost. Možná na to dnes člověk zapomíná, a proto nemá odvahu odpovídat Bohu a přijmout zodpovědnost, protože měří úkol podle své síly a svých schopností, nikoliv podle moci Boží milosti...

To je pravda – každé povolání je důležité. Nejen kněžské či řeholní, ale i povolání k manželství. Potřebujeme rodiny, kde se víra žije a předává dále.

Podle mě je moc důležité, aby každý z nás našel svoje místo v životě, protože pokud budeme tam, kam nás Bůh volá, nejen nejvíce napomůžeme růstu Božího království, ale i my sami se budeme cítit spokojení a šťastní (což neznamená, že nebudeme prožívat žádné těžkosti a krize).

■ Když Pán Ježíš posílal své učedníky do světa, neříkal jen, co by měli dělat, ale také co by dělat neměli. Co by podle vás dnešní křesťané měli dělat, aby jejich svědectví bylo účinné? Ale také co by křesťané, kteří dnes žijí v konkrétní morální, ekonomické a politické situaci uprostřed světa, dělat neměli, čeho se vyvarovat, na co dávat pozor?

Já jsem přesvědčen, že evangelium, tedy radostná zvěst, se nejlépe zvěstuje radostným životem. Pokud z našeho života nebude vidět radost, těžko můžeme být věrohodnými svědky.

V tom dávám za pravdu Alexandru Schnemannovi, který prohlásil: „Jedině radost zaručila církvi ve světě vítězství a církev začala ve světě prohrávat, jakmile přestala být svědkyní radosti.“

A neméně důležité je, abychom měli druhé lidi rádi. Zní to jako klišé, ale je to pravda – lidé poznají velice rychle, zda je rádi máme nebo ne. Moc se mi líbí výrok Matky Terezy, která řekla: „Dřív jsem si myslela, že musím lidi obracet na víru, ale dnes už vím, že mojí úlohou je lidi milovat a Bůh si je obrátí sám.“

A čeho bychom se naopak měli vyvarovat? Možná přílišného stěžování si, remcání a kritizování. Nenechávat se zatáhnout do

nějakých zbytečných diskusí. A také si dávat dobrý pozor na informace, kterými si necháváme zahlcovat svoji mysl.

■ Jak Pán povolal vás? A co dosud na této cestě, po které s Pánem jdete, bylo pro vás nejsilnějším zážitkem?

Já jsem nikdy knězem být nechtěl, protože jsem se chtěl oženit a mít rodinu. Vystudoval jsem matematiku, pracoval jsem několik let v bance a vypadalo to, že se můj život bude i nadále odvíjet, jak jsem měl naplánováno. Jenže pak jsem jednou šel po ulici (to už mi bylo 26 let) a najednou mě napadlo, že bych měl být knězem. Jelikož jsem byl tehdy ještě na civilní službě, kterou jsem nemohl jen tak opustit, tak jsem měl rok a půl na to, abych si ověřil, zda to není jen nějaký náhlý nápad, ale že ta myšlenka pochází skutečně od Pána. Letos od tohoto okamžiku uplyne dvacet let a musím přiznat, že jsem toho zatím nikdy nelitoval a naopak pravidelně děkuji Pánu, že mohu být knězem.

Co se týče nejsilnějšího zážitku, tak to, co mě naplňuje úžasem, je to, jak si mě Bůh vede. I když jsem za svou relativně krátkou kněžskou dráhu vyměnil už několik působišť a kromě jednoho to pro mě vždy bylo překvapením a moc se mi tam nechtělo, tak jsem všude byl moc rád a šťastný a zpětně jsem vnímal, že Bůh přesně ví, jak si mě použít.

■ Otče, děkuji za rozhovor a přeji vám jménem čtenářů „Apoštola“, abyste se v Božích rukou stával nástrojem Božího milosrdenství pro všechny, ke kterým vás Pán pošle. A prosím o vaše požehnání pro čtenáře „Apoštola“...

Děkuji za přání a všem čtenářům „Apoštola“ rád žehnám.

Připravil P. Wojciech Zubkowicz, SAC ■

P. Josef Novotný (*1976) pochází ze Žďáru nad Sázavou. Vyrůstal ve věřící rodině společně se 3 dalšími sourozenci. Po teologických studiích v Olomouci a Římě byl roku 2012 vysvěcen na kněze pro brněnskou diecézi. Působil ve farním týmu v Příměticích u Znojma, potom v Brně, kde působil jako spirituál v Církevním domově mládeže „Petrinum“, a následně byl farářem ve farnosti Brno - sv. Augustin. Mezi jeho koníčky patří kromě matematiky též cestování, sport a historie.

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

PRVNÍ OBRAZ MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

*První obraz BM je umístěn na galerii
po pravé straně hlavního oltáře.
Na snímku O. Křištof Pożarski*

V květnu tohoto roku se objevila zpráva týkající se prvního obrazu milosrdného Ježíše.

Otec Křištof Pożarski, kněz z Polska, dlouhá léta sloužící v oblastech bývalého Sovětského svazu, nedávno „objevil“ v katolickém kostele sv. Jana Křtitele v běloruské vesnici Wołkołata (diecéze Vitebsk) dva náčrty obrazu milosrdného Ježíše, které vytvořil Eugeniusz Kazimirowski, autor

obrazu milosrdného Ježíše, který je ve světě známý jako první obraz Božího milosrdenství namalovaný ve Vilně v roce 1934.

Náčrty nalezené ve vesnici Wołkołata se od sebe liší. Podle jejich objevitele šlo o jakési pracovní návrhy pro budoucí finální verzi obrazu, zhotovenou pro sv. Faustynu Kowalskou a blahoslaveného pátera Michała Sopočka ve Vilniusu.

V rozhovoru pro Katolickou informační agenturu (KAI) se pater Pożarski přiznal, že se o existenci obou obrazů dozvěděl od Tadeusze Kondrusiewiczze, arcibiskupa Minska a Mogileva, když s ním loni první červencovou první sobotu cestoval do mariánského poutního kostela v Budslawu. Arcibiskup řekl, že ve farnosti Wołkołata v Dokszycku se nachází první skica obrazu milosrdného Ježíše, kterou udělal Eugeniusz Kazimirowski, ale Ježíšova tvář na ní namalovaná, jak víme z Deníčku sestry Faustyny, ji neoslovila, protože to neodráželo krásu jejího vidění.

Kněz přiznává, že byl „přímo ohromen“, když ten příběh slyšel poprvé. Překvapilo ho, že tento fakt není široce známý ctitelům Božího milosrdenství po celém světě. Ani sám kněz neznal historii skic uložených ve Wołkołatě, i když v letech 1990–92 působil na faře v obci Duniłowicze, 20 km od Wołkołaty, a přes 40 let je věrným ctitelem a propagátorem kultu Božího milosrdenství.

Podnícen zprávou arcibiskupa Kondrusiewiczze se otec Pożarski rozhodl jít co nejdříve do kostela sv. Jana Křtitele ve Wołkołatu, aby na místě prozkoumal skici. Povedlo se to až letos 8. května. V nepřítomnosti faráře, ale s jeho souhlasem, otevřel mu jeden z farníků chrám. Duchovní hned po vstupu do kostela uviděl na pilíři vlevo obraz milosrdného Ježíše, podobný tomu ve Vilniusu, ale mnohem menší a známý mu již dříve z fotografie nalezené na internetu.

První barevný návrh obrazu BM + detail

Ukázalo se však, že to nebyl obraz, který by se sestře Faustyně nelíbil, a pravý obraz visel vysoko na galerii po pravé straně hlavního oltáře. Kněz se snažil zjistit historii obou obrazů, ale ani farnice, která mu kostel otevřela, ani druhá farnice přivolaná do kostela mu o obrazech moc říct neuměly.

Kaplan se dozvěděl jen to, co věděli věřící v této farnosti. Od války se tradovalo z úst do úst, že obraz, který se sestře Faustyně nelíbil, přinesl do Wołkołaty otec Romuald Dronicz, který zde byl farářem v letech 1938–42.

Někteří starší lidé si ten okamžik pamatovali z dětství, ale nedokázali říci, ve kterém roce přesně se to stalo. Co se týče druhého obrazu, který visel na levé straně kostelního sloupu, obě ženy o něm nevěděly vůbec nic.

Fr. Pożarski vyšplhal po žebříku do galerie, tam fotografoval a změřil první obraz v dřevěném rámu. Má rozměry: 1650 x 900 mm, z toho šířka samotného rámu je 100 mm. Ukázalo se, že dílo vyžaduje okamžitou obnovu, protože vykazuje různé skvrny a nečistoty od ptáků.

Druhý obraz o rozměrech 1390x740 mm včetně šířky dřevěného rámu 60 mm se ukázal být v mnohem lepším stavu, ale

také vyžadoval důkladnou renovaci. Toto je pravděpodobně druhý obraz od Kazimirowského. Když se sestře Faustyně na prvním obraze nelíbila Ježíšova tvář, namaloval umělec druhý obraz s mírně pozměněnou tváří, která se mírně lišila od té, kterou známe z vilniuského plátna.

Je známo, že k namalování velkého obrazu je potřeba menší kopie – skica, aby se malíř mohl odvolat na umělecký návrh. Lze tedy předpokládat, že na pilíři v kostele ve Wołkołatě visí skica druhého obrazu milosrdného Ježíše, na jejímž základě vznikl velký obraz, který se v současnosti nachází v kostele Nejsvětější Trojice ve Vilniusu – ve svatyni Božího milosrdenství.

Oba obrazy milosrdného Ježíše měl z Vilniusu na faru ve Wołkołatě přivést její tehdejší nový farář, již zmíněný o. Romuald Dronicz. Mohl to být rok 1938 nebo 1939, protože později následovala sovětská a poté německá okupace a cestování do asi 160 km vzdáleného Vilniusu se stalo nebezpečným. Dne 4. července 1942 byl otec Dronicz spolu s dalšími čtyřmi kněžími popraven Němci, kteří zastřelili kněze ve věznici v Berezewcz u Głębokie v Bělorusku.

Kostel sv. Jana Křtitele v běloruské vesnici Wołkołata

Otec Romuald Dronicz byl velmi zajímavou osobností, protože byl mimo jiné hledačem a sběratelem. Měl zajímavou sbírku starých a cenných tisků. Možná proto mu jeho přítel otec Michał Sopoćko daroval první dva obrazy – skici milosrdného Ježíše, které namaloval Kazimirski. Pravděpodobně to udělal proto, že chtěl, aby se úcta k Božímu milosrdenství od začátku soustředila na jeden obraz milosrdného Spasitele. První dva obrazy ale nechtěl zničit, a tak je daroval kostelu, ležícímu na okraji vilniuské arcidiecéze, poněkud v pustině, stranou od hlavních cest.

Na pilíři kostela je umístěn druhý barevný návrh obrazu BM, podle kterého byl namalován velký obraz ve Vilniusu.

Je také známo, že blahoslavený Michał Sopoćko později zařídil, aby byly namalovány stovky kopií obrazu milosrdného Ježíše, ale nikdy se nezmínil o plátnech, která poslal do Wołkołaty. Otec Pożarski se domnívá, že máme co do činění s „podivným tajemstvím Boží Prozřetelnosti, které se odhaluje teprve dnes, díky němuž bude nutné historii kultu Božího milosrdenství trochu doplnit“. Duchovní dodává, že pro církev v Bělorusku je to skutečný „skrytý poklad“.

Polský kněz poukazuje na to, že svatá Faustyna, která zemřela v roce 1938, zachránila svými modlitbami k milosrdnému Ježíši několik měst, kde žila, např. Vilnius, Płock a Krakov. Kdežto hříšná Varšava byla za své hříchy zcela zničena. Kostel sv. Jana Křtitele ve Wołkołatu přežil sovětskou éru, kdy úřady masivně ničily chrámy nebo z nich dělaly například sklady nebo taneční kluby. Ve Wołkołatu byl kostel neustále otevřený a mše svatá se tam sloužila téměř každý den. Prý když pater Sopoćko dával obraz otci Droniczovi, řekl, že když se bude modlit k Božímu milosrdenství u toho obrazu, kostel, ve kterém obraz bude, nebude nijak ohrožen. A tak se opravdu stalo. „Není to projev Božího milosrdenství na přímluvu sv. Faustyny? Ježíši, já ti věřím!“ – zakončil své úvahy v rozhovoru s KAI otec Krištof Pożarski. (red)

Zdroj: www.glosznadniemna.pl, www.l24.lt

Foto: P. Krištof Pożarski, Wikipedia

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

**Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

NABÍZÍME 3 DRUHÝ OBRAZU MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

S tímto obrazem Pán Ježíš spojil veliké milosti. Slíbil, že kdo tento obraz bude mít v úctě, nezahyne (Den. 49), a že Boží milosrdenství skrze tento obraz působí v duších a vtahuje do Boží lásky (Den. 1379). Samotný obraz není cílem úcty, ale prostředkem k získání milostí. Během času vzniklo více druhů obrazu milosrdného Ježíše.

Připravili jsme 3 druhy obrazu milosrdného Ježíše ve velikosti A4 (210x297mm, 350g lesklá křída) – na rubu s textem o původu a vzniku obrazu a modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství.

Cena není stanovena. Váš dar bude určen na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Kontakty: tel. 566 502 850, 774 521 531 nebo objednávky@apostol.cz

ZPOVĚDNÍK, KTERÝ SE OMLUVIL JEŽÍŠI, ŽE ODPOUŠTÍ PŘÍLIŠ, BUDE KARDINÁLEM

**BUDETE
MÝMI
SVĚDKY**

Posledním na seznamu nových kardinálů, který v červenci zveřejnil Svatý otec, je 96letý otec Luis Dri, kapucínský řeholník, který léta zpovídá ve svatyni Panny Marie Pompejské v Buenos Aires. Večer před svatostánkem vždycky prosil za odpuštění, že odpouští příliš, slovy: „Sám jsi mi dal špatný příklad!“

Je na posledním místě na seznamu, ale rozhodně ne na posledním místě v srdci Jorgeho Maria Bergoglia. Když papež František oznamoval seznam nových kardinálů, kteří 30. září v konzistoři obdrží purpurový biret, uzavřel jej vyslovením jména postaršího františkánského řeholníka, který od roku 2007, kdy odešel do důchodu, žije ve zvukotěsné zpovědnici svatyně Panny Marie Pompejské v Buenos Aires: Je to bratr Luis Pascual Dri, kapucín, který se naro-

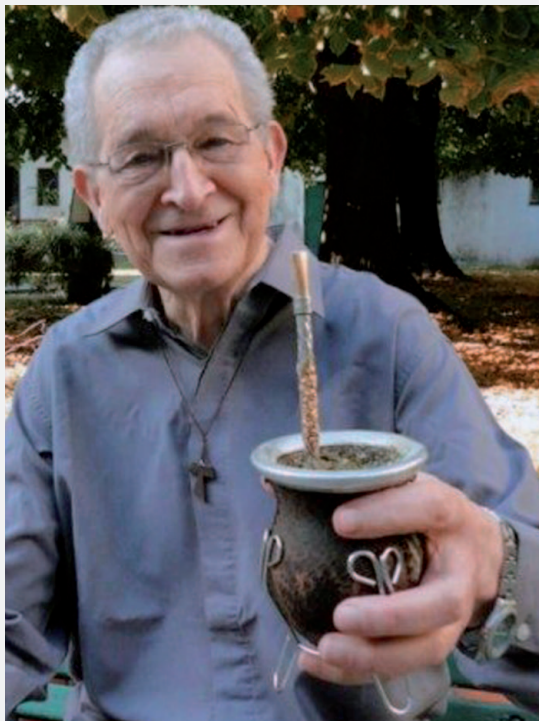
dil 17. dubna 1927 ve Federación v argentinské provincii Entre Ríos v rodině, kde se všechny děti kromě jednoho zasvětily Bohu v řeholním životě.

František o něm několikrát hovořil. Poprvé to bylo 6. března 2014, kdy se setkal s římskými faráři. O několik měsíců později, 11. května 2014, tento příklad zopakoval v homilii při mši svaté při kněžských svěceních. Vrátil se k jeho citaci v knize-rozhovoru „Boží jméno je milosrdenství“, poté jej znovu uvedl v únoru 2016 při homilii mše svaté u svatého Petra s bratry kapucíny a znovu při setkání s jubilejními zpovědníky. V únoru 2017 papež římským farářům rozdál výtisk knihy „Nebojte se odpouštět“ s životopisem otce Dri. Když se mluví o zpovědi a přijímání kajících ve zpovědnici, myšlenky papeže Bergoglia vždy směřují k němu.

„Vzpomínám si na jednoho velkého zpovědníka, otce kapucína, který vykonával svou službu v Buenos Aires. Jednou za mnou přišel a chtěl si se mnou promluvit. Řekl mi: ‚Prosím vás o pomoc, před zpovědníci mám vždycky tolik lidí, lidí všeho druhu, pokorných i méně pokorných, ale také mnoho kněží. Hodně odpouštím a někdy mám skrupule, že jsem odpustil příliš mnoho.‘ Mluvili jsme o milosrdenství a já se ho zeptal, co dělá, když cítí ten skrupulózní pocit. Odpověděl mi takto: ‚Jdu do naší malé kaple před svatostánek a říkám Ježíši: Pane, odpusť mi, protože jsem odpustil příliš mnoho. Ale byl jsi to ty, kdo mi dal špatný příklad!‘ Na to nikdy nezapomenu. Když kněz takto zažívá milosrdenství sám na sobě, může ho dávat druhým.“

Před sedmi lety jsme ho šli hledat do svatyně zasvěcené Panně Marii Pompejské v Buenos Aires. Bylo tam velmi málo lidí, bylo poměrně dusné odpoledne. Otevřená byla jen jedna zpovědnice, uvnitř čekal mnich v kapucínském hábitu mezi bílými akustickými panely podobnými těm ze starých rozhlasových studií. Byl to on. Řekl nám, proč ho papež tak často cituje. „Já, když to shrnu, jsem, ne zrovna skrupulózní, ale řekněme, že ve zpovědnici si trochu dělám starosti. Když byl kardinálem tady v Buenos Aires, měl jsem k němu velkou důvěru, chodil jsem za ním a povídal si s ním a jednou jsem se mu s tím vším svěřil. Říkal mi: ‚Odpouštěj, odpouštěj, musíš odpouštět.‘ A já jsem řekl: Ano, odpouštím, ale pak ve mně zůstává určitý neklid, a proto potom chodím za Ježíšem a říkám mu, že to on mě to naučil, že mi dal špatný příklad, protože on odpouštěl všechno, nikdy nikoho neodmítal. Je vidět, že tato slova Bergoglia zasáhla, utkvěla mu v paměti. Ví, že hodně zpovídám, mnoho hodin, po celý den. A nejednou pora-

dil některým kněžím, aby za mnou kvůli nějakému problému přišli a promluvili si se mnou, já jsem je vyslechl a teď jsme velcí přátelé, s některými z nich často chodíme, povídáme si a oni si velice dobře vedou duchovně, pastoračně. Musím papeži velmi poděkovat za tuto důvěru, kterou do mě vložil, protože si ji nezasloužím. Nejsem člověk, kněz, řeholník, který má za sebou studia, nemám doktorát, nemám nic. Ale život mě hodně naučil, život mě poznamenal, a protože jsem se narodil velmi chudý, cítím, že musím mít vždy slovo milosrdenství, pomoci, blízkosti pro každého, kdo sem přijde. Nikdo by neměl odcházet s pocitem, že nebyl pochopen, že jím bylo pohrdáno nebo že byl odmítnut.“

Andrea Tornielli, Vatican News,
převzato z: www.vaticannews.va

Spěchejme s Marií velebit Boží milosrdenství

Foto: Slavomír Peklanský

OHLÉDNUTÍ ZA PĚŠÍ POUTÍ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Ve dnech 22.–29. července 2023 se konala každoroční pěší pouť k Božímu milosrdenství. Tentokrát šli poutníci z Hodonína, Prahy, Mladé Boleslavi a Českých Budějovic. V pátek 28. července přišli poutníci do Slavkovic. V 16.00 hod. se konala mše svatá, které předsedal P. Dariusz Sputo (farář v Ostravě-Kunčičkách, poutník, horolezec a zakladatel festivalu Slezská lilie). Kázání otce Dariusze z této mše svaté lze najít v archivu Radia Proglas, které tuto mši svatou přenášelo. Večer následovalo společné sdílení a zpívání, následně modlitba a po celou noc byla možnost adorace ve slavkovickém kostele. Pouť skončila v sobotu mší svatou, po které se poutníci rozjeli do svých domovů.

Přinášíme vám několik fotografií a svědectví poutníků a zveme vás na pěší pouť v roce 2024. Pouť se bude konat ve dnech 20.–27. července 2024 už po patnácté.

Připomeň mi, Pane, že Tvoje láska je větší než jakýkoli problém

Odevzdávat Pánu životní situace, ve kterých si nevím rady, se stále učím. V posledních měsících jsem se potýkala s bezmocí, která mě přepadala ve chvílích, kdy jsem se nemohla smířit s jednáním jedné své blízké osoby vydávající se špatnou cestou. Snažila jsem se za ni modlit a zároveň řešit vše v nejlepším přesvědčení tak nějak po svém, ale nepomáhalo to. Naopak. Vše mě hodně tížilo. Aniž bych si to uvědomila, pozapomněla jsem na větu napsanou na obrazu Milosrdného Ježíše. Možná v těch chvílích nešlo tolik o onu osobu jako o mě...

Jedna moje dobrá známá, již jsem vše letmo svěřila, mi poslala text ofocený z Novény odevzdanosti. V něm stála slova, která jsem právě potřebovala slyšet: „Ještě více by měla tvoje duše zavřít své oči a odpovídat v mém náručí! Jen málo milostí obdržíš, když se trápíš a snažíš se, abys je získal. Obdržíš jich velmi mnoho, když tvoje modlitba představuje tvoji úplnou důvěru ve mne. V utrpení mě prosíš, abych tvé utrpení odňal, ale přesně podle tvých představ. Obrácíš se na mne, ale chceš, abych se přizpůsoboval tobě. Tehdy jsi jako nemocný, který prosí lékaře o vyléčení, ale sám si vše ordinuje. Nepostupuj tak, ale modli se, jak jsem vás to naučil v mod-

I strniště může být cesta k Bohu

litbě Otče náš: **„Posvěť se jméno Tvé,“** bud oslavený v této naší nouzi a těžkostech. **„Přiď království Tvé“** znamená, ať se vše přičiní o slávu Tvého království v nás a ve světě. **„Bud vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi,“** to znamená: Ty rozhoduj v této potřebě, učiň to, co Ty pokládáš za nejlepší pro můj věčný a časný život. Jestliže mi opravdu řekneš: **„Bud vůle Tvá,“** tedy postarej se o všechno, Já zasáhnu s celou svou všemohoucností a vyřeším i nejobtížnější situace!“ Od chvíle, kdy jsem upřímně Pánu odevzdala sebe a to, s čím si nevím rady, mě zalil obrovský vnitřní pokoj a dostavil se pocit úlevy. Vše se překvapivě začalo hýbat, i když možná trochu jinak, než bych čekala.

Skončil opravdu „výživný“ školní rok, proto jsem byla moc ráda, že jsem mohla opět vyrazit na pěší pouť. Nadechnout se a načerpat síly do toho dalšího, do dní všedních i nevšedních. Úmyslů, se kterými jsem se vydávala na cestu, bylo dost. Celý týden byl velkým požehnáním, věřím, že nejen pro mě. Někdy se sice objevily různé krize či výzvy, ale jejich zdolávání, společné sdílení a povzbuzování se spolupoutníky, služby milosrdenství a pomoci, přátelství, modlitby, chvály, mše svaté, chvíle ticha a naslouchání, rozhovory s dobrodinci, a hlavně intenzivní čas v Boží blízkosti určitě stály za to. Jsem vděčná za nádherné společenství, za každého jednoho človíčka z naší putující sku-

Proud z Mladé Boleslavi

piny, za otce Mariusze a jeho milé srdce, humor, sdílenou radost a doprovázení.

Během letošního pěšího putování mi při pohledu na obraz Milosrdného Pána Ježíše, nesený vepředu, vyvstávala v mysli slova modlitby z knížečky Modliteb matek: „Připomeň mi, Pane, že Tvoje láska je větší než jakýkoli problém. Protože čím více se na problém dívám, tím se stává větším. Ale když se dívám ne Tebe, má úzkost bledne ve světle Tvé lásky.“ Myslím, že teprve teď jsem tuto modlitbu doopravdy pochopila. „Ježíši, důvěřuji Ti. Amen.“ **Dáša**

Pár myšlenek...

Na pěší pouť se vždycky těším. Těším se na lidi, které tam znovu potkám, na společenství, na společnou modlitbu, chválu, písničky, taky na ticho, na děti, na Slovo – Boží slovo. Taky je to vždycky dobrodružství jít a nevědět, jestli bude horko, nebo zima, jestli bude třeba klobouk proti slunci, nebo pláštěnka. Nikdo od nás nechtěl jet, tak i to je pro mě dobrodružství – odjet sama. Letos jsem začínala pouť v Telči, tak to půl dne člověk cestuje a octne se v takovém malebném městečku. To je radost, že tam člověk docestuje a najde ty svoje. Vždycky mě něco nebo někdo osloví. Mám radost z nových lidiček,

Poutníci z Č. Budějovic během odpočinku

Proud z Ml. Boleslavi v dešti Božích milostí

kterí jdou poprvé a NĚCO Božího zažili. Teď už můžu i říct, že mám radost i z puchýřů, a ještě větší radost, že se už pomalu hojí. Na pouti jsem se hmatatelně setkala s Božím působením, kdy jsem si uvědomila, že On mě nese a má moje slabosti pod kontrolou. Že je to On, kdo se o mě postará dřív, než já si uvědomím, že jsem v průšvih. Taky ráda poslouchám vaše svědectví na pouti a mám radost, když slyším, jak Bůh působí.

Taky Slovo... z kázání... když prosím Boha o nějaký dar, nedá mi dar, ale zrnko, které musím nechat vyrůst (a teď jak já s tím zrnkem naložím?). Kolikrát si přijdu pro nové zrnko?

Nějak víc jsem si uvědomovala svatou Terezku. Tak krátký život a takové Boží dílo. Stejně tak se mi to pak ve Slavkovicích spojovalo se svatou Faustynou. Stejně mladá... A ona, když byla dítě, jmenovala se Helenka, to jsem se dozvěděla až na přednášce ve Slavkovicích... a s námi putovala taky malá Helenka. Tak to jsem měla z toho radost. Děti, to je požehnání na pouti.

O týden později jsem se dostala na jeden den na pěší pouť na Slovensko. Taky úžasné společenství lidí. Cítili jsme se opravdu přijatí. Kázal tam jeden kněz: „Musíme se nechat Bohem uzdravit. Uzdravit tělo, duši a ducha.“ Abychom nestrádali, tak tyto tři roviny. A jestli mě nějaký člověk zraňuje, tak

je to můj nevyřešený problém, ne toho člověka. Musím pracovat na sobě tak, aby mě to nezraňovalo.

A jeden pán říkal – za všechno se učím děkovat. Hlavně i tehdy, kdy bych normálně nadával. To se mě taky dotýkalo. I za to těžké... protože Bůh nás přece nese. V Písmu se říká: Těm, kdo Boha milují, všechno napomáhá k dobrému. Netřeba se bát, zlobit... Bůh dokáže všechno obrátit v konečné Dobro. Všechno. Těším se na příště.

Renata

Vypravili jsme se na pouť k Božímu milosrdenství

Přidala jsem se tentokrát v Posázaví k proudu pražskému po dvou dnech jejich putování a zažila dalších společných krásných 5 dní. Různí věkem, nastavením, rodiče i svobodní, řádové sestry, téměř polovinu tvořila mládež, známí i neznámí, přesto jsme se pod vedením o. Mariusze každý den cestou (20–30 km) sjednotili k mnoha společným modlitbám (za pomoci malého megafonu), ke chválám z breviáře, ke katechezím papeže Františka z vatikánských podcastů, k tichým zamyšlením nad evangeliem dne atd., to vše umocněné nádherou procházené přírody. Vždy se našel kostel pro slavení mše, podle možností i k večerní adoraci. Mladí cestu

Poutníci z Prahy

zpestřovali mnoha chválovými zpěvy a stmelovali nás různými rozpustilýmihovory, přesto zbyl čas i na rozhovory osobní, příp. na trochu vlastní samoty s Pánem. Doprovodné vozidlo, převážející naše zavazadla a různý proviant, bylo vždy po etapách skvěle připraveno k občerstvení a jeho řidič velmi ochotný k jakémukoliv pomoci podle potřeb jednotlivých poutníků. Velkým obohacením byly také noclehy, které nám podle vzoru Božího milosrdenství poskytovali místní faráři nebo jejich obětaví farníci, a to včetně večeře, snídaně i potřeb na další cestu. Tak jsme se ocitli např. na krásné faře vedle zámeckého areálu ve Zruči nad Sázavou a dokonce i v Čihošti, známé případem P. Toufara či významným bodem středu republiky.

V cíli se po týdnu putování všechny proudy ze čtyř směrů nadšeně přivítaly, sdělovaly zážitky a společně s těmi, kteří do Slavkovic přijeli přímo, do večera slavily, včetně bohoslužeb s možností celonoční adorace, posilnění štědrým občerstvením místních dobrodinců. Tak vypadá Boží milosrdenství mezi lidmi. Úctu k němu šíří i různé další komunity či volná společenství hlavně po vzoru sv. papeže Jana Pavla II., který sestru Faustynu Kowalskou r. 2000 svatořečil. I v Prachaticích se můžete vždy 2. neděli velikonoční vydat na krátkou pouť z hospicové kaple Jana Pavla II. do kaple Božího milosrdenství v Domově matky Vojtěchy,

Mladoboleslavský proud v cíli

Poutníci z Hodonína

kteřá už má také svou historii a je podporou těm, kteří Boží milosrdenství zprostředkovávají zas v trochu jiné podobě. Kež jsme všichni jeho šířiteli svým žitím. **MaM**

Krátká reflexe pouti k Božímu milosrdenství 2023

Milé, milí, rád bych se s vámi ohlédl po letošní pouti k Božímu milosrdenství. Po dvou letech jsem se letos přihlásil na tuto pouť k Božímu milosrdenství z Českých

Budějovic. Loňské zrušení proudu z jižních Čech mne mrzelo, proto jsem letos s přihláškou neotálel. Doprovázeli nás otec Slavomír a Josef. Naše skupinka byla komorní. Teprve po několika dnech jsem s překvapením zjistil, že se s některými poutníky znám už delší dobu na sociálních sítích.

Opět jsem mohl navštívit krásná místa České Kanady, kterými několik dnů procházíme. Časy modlitby za sebe, za svoje bližní, za náš národ střídaly časy osobních rozhovorů, přednášek, zpěvu písní i odpočinku. Nezapomenutelné byly zejména odpočin-

Poutníci z Českých Budějovic

Společné foto poutníků k Božímu milosrdenství 2023

kové přestávky s koupáním v rybnících nebo se zpěvem chval s kytarou a houslemi.

V modlitbách u křížů na cestě jsme vkládali do Ježíšových ran všechny těžkosti, trápení, bolesti i nemoci svoje, svých blízkých i vzdálených a modlili se za uzdravení našich vesniček, městeček, měst i celého národa. Na znamení jsme vážali na levou Ježíšovu paži na kříži červenou stužku.

S velkou vděčností jsem přijal cyklus papežských katechezí o evangelizaci "Vášeň pro evangelizaci: Apoštolská horlivost věřícího", který se četl nebo poslouchal v rámci přednášek na cestě. Tyto přednášky zahrnovaly různé aspekty hlásání radostné zprávy – evangelia od hledání touhy a motivace, objevování povolání, rozlišování darů Ducha Svátého, přijetí poslání, biblické zakotvení, prezentace různých forem a způsobů evangelizace a misionářské služby, působení misionářů v dějinách až k principům budování týmu misionářů a evangelistů v rámci společné služby všech křesťanů napříč různými denominacemi.

Přivítání českobudějovického proudu

Škoda, že po těchto přednáškách nebyl bezprostřední prostor ke sdílení a reflektování našich zkušeností z evangelizace nad slyšeným slovem a tím i ke vzájemnému obohacení, neboť byl po přednáškách vyhlášován čas ticha a rozjímání. Naopak mi po společných modlitbách ať růžence, či korunky nebo vlastními slovy tento čas naslouchání Božímu hlasu a kontemplace chyběl. Stojí za zamyšlení využití jednak pedagogiky a didaktiky v duchovním doprovázení poutnické skupinky a jednak dynamiky skupinky jako misijního týmu. ►►

Setkání a poděkování v kostele BM

Alespoň jedna myšlenka z katechezí, která mi utkvěla v mysli: Duchovní život a formaci našeho vnitřního života nelze oddělit od formace k našemu otevření se a vycházení k druhým lidem. Nemůžeme čekat, až bude náš život dokonalý, abychom mohli vyjít a hlásat. Ježíš nás posílá tady a teď, protože teprve až vyjdeme, zjistíme, jak moc potřebujeme jeho Ducha. To je i moje zkušenost.

Škoda, že v rámci pouti zůstalo pouze u teoretizování nad tématy z přednášek a nebyl prostor pro nácvik, výzkoušení si některých dovedností a naplnění našeho poslání hlásat Ježíšovu dobrou zprávu, ke kterému nás papež František vybídl. Po návratu z pouti jsem se povzbuzen vyslechnutými katechezemi o evangelizaci přihlásil na Summer Outreach v Českých Budějovicích pořádaný přáteli.

Páteční mši sv. předsedal o. Dariusz Sputo

Bylo mi také líto, že jsem musel z pouti odjet dříve. Rád se s milými tvářemi opět setkám, a to v rámci nějaké další poutě, či setkání Unie katolického apoštolátu, při sdílení, budování misijního týmu a praktické službě hlásání evangelia.

Václav Jarolímek

*Jsem rád,
že tě tu vidím*

Říká se, že všechno je jednou poprvé. I já jsem na letošní pouti jedno poprvé zažil. A sice, že jsem neprošel celou trasu. Díky zánětu slach jsem se několik úseků vezl autem.

Pro mě to byla opravdu nová a nepříjemná situace. Od mládí jsem byl ten, kdo na ostatní musel čekat, a kdyby všichni odpadli, tak já ne. A najednou všichni poctivě šlapou a já se vozím v autě.

Když mě naše doprovodné vozidlo převzelo do Slavkovic, kde místní dobrovolníci finišovali na přípravě areálu pro příchod poutníků, připadal jsem si jako simulant. Každý má plno práce, jenom já tu nejsem k ničemu.

Zašel jsem do prázdného kostela omluvit se Pánu Ježíši, že jsem zklamal a neprošel poctivě celou trasu. Jak tak klečím před svatostánkem, vnímám najednou slova: „Nevadí, že jsi nedošel až do konce. Já jsem moc rád, že tě tu vidím.“

Takový je milosrdný Ježíš. Nevyžaduje špičkové výkony, ale ochotu a snahu. Stačí mu, že jsem udělal to, co bylo v mých silách, a rád mě za to odměnil pochvalou a zahrnul láskou, která nemá hranice. Po tomto osobním setkání nemám žádný důvod pro pocit selhání, a to je obrovská milost, kterou každému ze srdce přeji.

Daniel

Foto: o. Slavomír, o. Wojciech, Daniel

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY ZA BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Přinášíme vám několik dalších fotografií a vzkazů členů „Knihy milosrdenství“ – kruhu modlitby, který vznikl v roce 2009 ve Slavkovicích. V současné době je do „KM“ zapsáno přes 2300 členů. Každý pátek v 16 hod. je za všechny zapsané ve Slavkovicích sloužena mše svatá. Více informací o „KM“ lze najít na www.knihamilosrdenstvi.cz nebo získat na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531.

Blanka

Marie

Tomáš

Štěpánka

Marie

DŮLEŽITÁ JE VDĚČNOST BOHU

Vzkazy členů Knihy milosrdenství

• Modlete se modlitbou Korunky k BM stále. A vám, co tvrdíte, že nemáte v dnešní uspěchané době čas se modlit: je to krátká modlitba a velké účinky na sebe nenechají dlouho čekat!

(Zdenka, důchodkyně)

• Pojdte všichni, dokud máme čas milosti. Život utíká velice rychle nám všem a Ježíš je naše cesta, pravda a život.

(Josef, truhlář)

• O sv. Faustyně a jejích zjeveních jsem se dozvěděla již v 80. letech minulého století, kdy ještě nebylo tak uctíváno BM. Už tenkrát jsme se po 9 dní modlili a naše modlitby byly vyslyšeny. A pak je zajímavé to, jak Pán Bůh načasoval smrt Jana Pavla II.

(Marie, důchodkyně)

• Hledejte a naleznete. Nic na světě není jenom tak. Všechno má svůj čas. Některé věci a rozhodnutí je třeba doslova promodlit. A možnost pomoci druhému, třeba v poslední chvíli jeho pozemského života obrátit jeho oči na kříž a zmrtvýchvstalého Ježíše. Bohu díky za tyto milosti.

(Markéta, administrativní pracovnice)

• Důležitá je vděčnost Bohu. Modlit se, žít podle Božích přikázání, snažit se o to. Nezduřazňovat příliš své problémy, snažit se vcítit se do situace jiných, neboť každý se potýká s určitými těžkostmi. Udělat si více času na modlitby, na prostor Božího působení.

(Jana, invalidní důchodkyně)

■ **22.–28. 10. 2023 / Vranov u Brna**

- naslouchání Božímu slovu
- hluboké mlčení • individuální doprovázení

Přihlášky a informace: www.lectiodivina.cz, lectiodivinacz@gmail.com

■ Události v Koclířově

• Ve dnech 31. 8.–3. 9. 2023 se na poutním místě Matky Boží Fatimské v Koclířově uskutečnilo Teologicko-pastorální sympozium „Fatima – naše naděje“. V závěru sympozia se v sobotu 2. září konala slavnostní inaugurace a požehnání repliky fatimské Kaple zjevení – Capelinhy střední a východní Evropy. Inaugurace byla spojena se slavnostním aktem předání Capelinhy zástupcům biskupských konferencí 13 zemí střední a východní Evropy. Slavnosti se zúčastnil Mons. Jude Tadeus Okolo, apoštolský nuncius v ČR, kardinál Dominik Duka, představitelé českých a moravských biskupů, delegáti biskupských konferencí z okolních zemí a mnoho hostů ze zahraničí – mimo jiné rektor poutního místa z Fatimy, P. Carlos Cabecinhas. Záštitu nad projektem dokončení a požehnání Capelinhy přijal předseda vlády ČR Petr Fiala.

*Více informací můžete najít
na www.capelinha.cz*

■ Proces blahořečení sestry Lucie z Fatimy

• Papež František 22. června 2023 schválil vyhlášení dekretu o hrdinských ctnostech portugalské karmelitky sestry Lucie de Jesus a Neposkvrněného Srdce (ve světě: Lucia dos Santos). Pro blahořečení této poslední nekanonizované vizionářky z Fatimy, která žila v letech 1907–2005, bude ještě nutné uznat zázrak připisovaný její přímlově.

Další dva vizionáři, kteří se účastnili zjevení Panny Marie ve Fatimě v roce 1917, Hyacinta

a František Marto, byli blahořečeni v roce 2000 a kanonizováni v roce 2017.

Lucia dos Santos se narodila 22. března 1907 v Aljustrelu poblíž Fatimy a bylo jí 10 let, když měla 13. května 1917 zjevení ve Fatimě spolu se svým bratrancem a sestřenicí z matčiny strany, Františkem a Hyacintou Marto. Potom se jim Panna Maria zjevila několikrát až do 13. října 1917 a vybízela je k modlitbě růžence.

V roce 1921, ve věku 14 let, začala Lucie studovat na St. Dorothy ve Vilar. O čtyři roky později nastoupila do Institutu sv. Dorothy. Zůstala v kláštěrech Tuy a Pontevedra ve Španělsku. Ve 20. letech 20. století měla vidění Panny Marie a Ježíše, kteří skrze ni chtěli šířit praktiku svatého přijímání o prvních sobotách v měsíci, šířit kult Neposkvrněného Srdce Panny Marie a zasvěcení Ruska jemu. Lucie složila své dočasné sliby v roce 1928 a věčné sliby v roce 1934, přičemž přijala jméno sestra Maria od Panny Marie Bolestné. V roce 1946 byla poslána do kláštera ve Vila Nova de Gaia v Portugalsku.

O dva roky později se připojila k bosým karmelitánům v Coimbre. Po roce složila věčné sliby a přijala jméno sestra Lucie od Ježíše a Neposkvrněného Srdce. Zbytek života strávila v klášteře v Coimbre v modlitbách a rozjímání. Její řeholní život se nelišil od života ostatních sester. Napsala dvě knihy: „Memoáry“ a „Poselství z Fatimy“ a také – na žádost biskupa diecéze Leiria – sepsala tzv. tři fatimská tajemství. Pár let před smrtí přišla o zrak i sluch. Na veřejnosti byla naposledy spatřena 17. května 2000, kdy – u příležitosti blahořečení Hyacinty a Františka a setkání s Janem Pavlem II. ve Fatimě – navštívila svůj starý dům v Aljustrelu.

Zemřela několik týdnů před dosažením 98 let 13. února 2005 po tříměsíční nemoci. Onemocněla přibližně ve stejnou dobu jako Jan Pavel II. a v dopise, který mu krátce před smrtí napsala, vyjádřila svou připravenost dát svůj život, aby se mohl uzdravit.

Tělo sestry Lucie bylo vystaveno v katedrále v Coimbre. Portugalský premiér Pedro Santana Lopes vyhlásil 15. únor dnem národního smutku po smrti sestry Lucie. Sestra Lucy byla pohřbena v klášteře, kde žila přes 50 let. Podle zvyku karmelitánských sester byla hrobka zakryta skromnou deskou bez jakéhokoli nápisu a dokonce bez jména zemřelé jeptišky. O rok později byly její pozemské ostatky v souladu s poslední vůlí sestry Lucie převezeny do Fatimy, kde byly pohřbeny vedle Francisca a Jacinty Martových, kteří spolu s ní byli svědky zjevení Marie.

Portugalští biskupové po její smrti zdůraznili, že „sestra Lucie představovala jistotu neochvějné víry v Boha, měla dar nenápadné, ale svým způsobem účinné přítomnosti mezi námi.“ Ukázala „roli prosté ženy, která přejala tajemství Boha“. Zároveň poznamenali, že je to člověk „otevřený dialogu, zvědavý na život, plný prosté a hluboké víry“. Navíc „sestra Lucia, která vždy žila ve stínu, byla původcem jedinečného fenoménu ve spiritualitě celého 20. a počátku 21. století.“

V roce 1967 se během své návštěvy ve Fatimě papež Pavel VI. setkal se sestrou Lucií. Jan Pavel II. ji viděl třikrát: v letech 1982, 1991 a 2000 během svých cest do Portugalska. Italský spisovatel Vittorio Messori zdůraznil, že polský papež často žádal portugalskou jeptišku o modlitby „za zvláštní úmysly církve a za své vlastní“. Po její smrti v dopise ordináři z Coimby Jan Pavel II. napsal, že vždy cítil podporu jejího každodenního daru modlitby, zvláště v těžkých časech zkoušek a utrpení. Zdůraznil „pouta duchovního přátelství, která ho k ní vážou a která postupem času zesílila“. „Věřím, že sestru Lucii, která přecházela ze země do nebe, přijal ten, kterého viděla před tolika lety ve Fatimě. Kéž Panna Maria doprovodí duši této její oddané dcery k blaženému

setkání s jejím božským Ženichem,“ napsal Svätý otec a dodal, že „tak dosáhla cíle, za kterým vždy šla v modlitbě a v klášterním tichu“.

Pouhé tři roky po smrti sestry Lucie (díky dispensi Benedikta XVI. ještě před uplynutím pěti let stanovených církevním právem), začal v roce 2008 její beatifikační proces. Jeho diecézní fáze v Coimbre skončila v roce 2017 a jeho spisy byly odeslány do Vatikánu. Po vyhlášení dekretu o hrdinských ctnostech má sestra Lucie nárok na titul Ctihodná služebnice Boží.

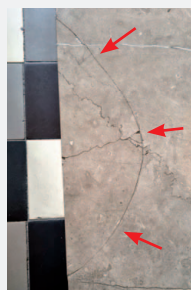
převzato z www.ekai.pl

■ Moc v slabosti

• Začátkem července 2023 jsem navštívil seminář pallotínů u Varšavy. Kněz, který tam v současné době působí, vyprávěl zajímavý příběh o soše Panny Marie Fatimské, která se nachází u presbytáře v kostele. Jistý člověk, poté co se u sochy pomodlil, se chtěl sochy dotknout. Dřevěná socha stojí na podstavci, a tak zvedl ruku, ale naneštěstí ztratil rovnováhu a socha spadla na kamenný stupeň presbytáře. Chudák člověk ztuhl strachy a už viděl sochu ležet rozbitou na podlaze. Opak byl však pravdou.

I přesto, že dřevěná hlava sochy Panny Marie narazila na kamennou hranu schodu presbytáře, nerozbila se, to kámen praskl a zůstal ležet na podlaze. Socha nejenže nebyla rozbitá, ale vůbec nebyla poškozená. Stačilo ji znova postavit. Kámen se musel slepit. Stopa po prasklině patrná na kameni zůstane svědectvím, jak se občas může zviditelnit pravda, že ve zdánlivé slabosti se může skrývat podivuhodná moc.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Stormie Omartianová**
Z temnot ke světlu

Asi by vás nenapadlo, jak dramatický životní příběh má za sebou Stormie Omartianová, autorka řady bestsellerů o síle přímluvné modlitby.

• brož., 296 s., 349 Kč

■ **Evangelium na každý den 2024**

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek pří-

slušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2024 připravil P. Ambrož Petr Šámal OPræm. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

• brož., 488 s., 139 Kč

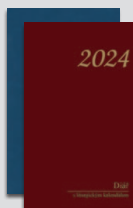

■ **Velký diář na rok 2024 s liturgickým kalendářem**

Diář ve formátu A5 obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu církve, a myšlenku na den.

Na začátku každého měsíce jsou navíc uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. K dispozici jsou dvě barevné varianty – modrá a zelená.

• váz., 392 s., 229 Kč

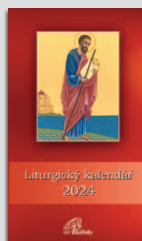

■ **Kapesní diář na rok 2024 s liturgickým kalendářem**

Diář v praktickém formátu na každý den v roce ve dvou barevných variantách (modrá

a vínová). Obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu církve.

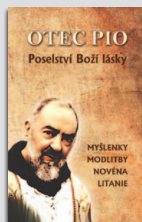
• brož., 144 s., 99 Kč

■ **Liturgický kalendář na rok 2024**

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

• brož., 64 s., 59 Kč

■ **Otec Pio: Poselství Boží lásky**

Krátká zamyšlení sv. Pia z Pietrelciny o lásce, utrpení, kříži apod., doplněná o známou modlitbu „Zůstaň se mnou, Pane“ a dále nověnu a litanie k tomuto oblíbenému světcí.

• brož., 48 s., 35 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednávací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pout k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

„V JISTÉ CHVÍLI MI PÁN ŘEKL:
DCERO MÁ, BER SI MILOSTI, KTERÝMI LIDÉ POHRDAJÍ,
BER, KOLIK DOKÁŽEŠ UNĚST.“

(DEN. 454)

ZVEME VÁS NA
POUŤ KE SV.FAUSTYNĚ
V NEDĚLI 8. ŘÍJNA 2023

DO KOSTELA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
VE SLAVKOVICÍCH U NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ

MŠI SVATÉ V 15.00 HOD. BUDE PŘEDSEDAT
MONS. MARTIN DAVID,
SÍDELNÍ BISKUP OSTRAVSKO-OPAVSKÝ.

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ OD 14.00 HOD.

OTCOVÉ PALLOTINI